

Svajonų
ROMANAI

Istorinis

Sophia James

NUODĖMINGA
NAKTIS

2012 Nr. 2

V
KILMINGŲ VELINGAMŲ

Knygute.lt

Sophia James

NUODĒMINGA NAKTIS

Trilogija "**Kilmingieji Velingamai**"
Antrasis romanas

Versta iš Sophia James,
One Unashamed Night, 2007
© Sophia James, 2007

Šis leidinys publikuojamas pagal sutartį su
„Harlequin Enterprises II B.V. / s. à. r. l.“

Visos teisės į šį kūrinį saugomos, įskaitant teisę
atkurti visą arba iš dalies bet kokia forma.

Visi šios knygos personažai yra išgalvoti.
Bet koks panašumas į tikrus asmenis, gyvus ar
mirusius, yra visiškai atsitiktinis.

© Jurgita Sajevičienė,
vertimas iš anglų kalbos, 2011
© Živilė Adomaitytė, dizainas, 2012
© HQN, viršelio nuotrauka
© „Svajonių knygos“, 2012
ISBN 978-609-406-535-4

Elektroninę knygą paruošė Knygute.lt, 2013

Pirmas skyrius

Maldonas, Anglija

1826 m. sausis

Tamsa rijo jį plačiai pražiotais žabtais, o jis iš paskutiniųjų stengėsi ištrūkti iš mirtinų jos gniaužtų – išplėtė akis stengdamasis dar kartelį pažvelgti į vos bepastebimą šviesos šmėkštelėjimą, kurio vaizdas gniaužė jam gerklę. Norėjo klykti, dar nors akimirkai sustabdyti paskutinį blyksnį, bet viską užgožė aklina tamsa...

- Sere, sere. Nubuskite. Tai tik sapnas.

Balsas skambėjo visai šalimais. Lordas Taris Velingamas nusipurtė miego skraistę ir grįžo į šiltą karietą, dardančią į pietus, link Londono.

Prieš akis sušmėžavo veidas, tačiau prietemoje buvo sunku pasakyti, moteris jauna ar pagyvenusi. Jos balsas buvo švelnus ir skambėjo kaip muzika. Kiek šveplai tariama raidė s galėjo išduoti, kad dama kilusi iš kilmingos šeimos šiaurėje.

Jis atsargiai nosisuko, pirštai tvirtai suspaudė juodmedžio lazdos sidabro bumbulą.

- Meldžiu atleisti už niekam tikusias mano manieras, madam.

Jis nustebo išgirdęs tylų juoką.

- O, jūsų manieros nepriekaištingos, sere.

Jos balsas skambėjo linksmai, bet jame buvo dar kažkas, ko jis iškart nesuprato. Be galo troško išvysti jos akių spalvą ar bent plaukų atspalvį, tačiau viskas skendėjo nykioje pilkumoje, slepiančioje dienos spalvas ir atspalvius, galėjo įžiūrėti tik kontūrus.

It požemių pasaulyje. Jo pasaulyje. Jam liko vienintelis būdas išsaugoti nors lašą orumo – mestriškai slėpti savo negalią. Taris įkvėpė ir sulaikė kvėpavimą. Apsimetė žiūrintis į laikrodį, grandinėle prikabintą prie juosmens – siaubingai nemėgo tokios apgaulės, bet viešumoje buvo priverstas taip elgtis. Jis buvo žmogus, svirduliuojantis ant savojo pasaulio krašto ir galintis bet kurią akimirką nugarmėti žemyn.

- Spėju, kad savo kelionės tikslą pasieksime maždaug po pusantros valandos.

Moters spėjimas jam nuskambėjo kaip ilgai lauktas išganingas pasiūlymas palaikyti pokalbį.

- Nebent subjurtų oras.

Lauke stūgavo vėjas, per tą laiką, kol jis snaudė, smarkiai atšalo. Taris iškėlė galvą ir ėmė klausytis ratų girgždesio. Regis, sniego

sluoksnis po jais pasidarė dar storesnis.

Netikėtai jo kūną užvaldė nežinia iš kur atslūkinusi įtampa. Kažkas negerai. Pasikeitė dešiniojo rato skleidžiamas garsas – buvo girdėti, kaip jis neritmingai šokčioja ir trinasi į metalą.

Jis pasipurtė stengdamasis atsikratyti užplūsusio nerimo ir mintyse keikė pernelyg jautrią savo klausą. Pagalvojo, kad vertėtų sutelkti dėmesį į kitus dalykus. Karietoje buvo dar keturi žmonės, jis suskaičiavo keleivius, kai jie įlipo. Šalia jo sėdėjo tik toji moteris. Vienas džentelmenas miegojo, jo knarkimas švelniai virpino nakties tylą, o kitas kalbėjosi su vyresne moterimi apie namų ūkį, tarnų samdymą. Sprendžiant iš moters tono, ji buvo to džentelmeno motina.

Ratas kėlė vis didesnę nerimą – džeržgimui pritarė atsiradusi vibracija. Jis pajuto ją delnu, kuris ilsėjosi ant lango rėmo. Negalėdamas numoti ranka į gresiantį pavojų Tarois pakėlė lazdą ir garsiai pabarbeno ją į karietos stogą.

Deja, buvo per vėlu! Lūžus ašiai karieta pasviro į dešinę ir tylą perskrodė vadeliotojo riksmas, lūžtančio medžio traškėjimas. Durelės Tario pusėje trenkėsi į žemę ir žmonės užgriuvo vienas ant kito. Jis galva trinktelėjo į

metalą, it žaibas trenkė aštrus skausmas.

Ir staiga viskas nutilo.

Visur tysojo kūnai. Garsiausiai aidėjo pagyvenusios moters dejonės, pro kurias prasi-verždavo tylus ir baimingas jos sūnaus kūkčiojimas. Kiti du pakeleiviai neskleidė jokių garsų. Taris ištiesė rankas.

Moteris šalia jo dar kvėpavo – jis pirštais juto iškvepiamo oro šilumą, o neseniai ramiai knarkęs vyras nekvėpavo, nepavyko užčiuopti ir pulso – jo galva buvo pakrypusi labai keistu kampu.

Viską užklojo neperregima juoduma – žibintas užgeso, o mėnulio buvo matyti tik siauras kraštelis.

Jo pasaulis! Taip daug lengviau nei skaisčią dieną. Numetęs šalin lazda Taris pakilo.

Beatričė Modė Basingstok negalėjo patikėti tuo, kas nutiko. Jai skaudėjo galvą, buvo praskelta viršutinė lūpa.

Nelaimingas atsitikimas. Siaubingas nelaimingas atsitikimas. Tai supratusi ji nejučia sudrebėjo ir tvirčiau sukando dantis, kad nesigirdėtų, kaip jie barška.

Blankioje mėnulio šviesoje ji matė, kaip tam-

siaplaukis nepažįstamasis palinksta virš bejausmio vyriškio kūno ir paguldo jį ant grindų. Ji neabejojo, jog šis žmogus miręs. Pagyvenusi moteris priešais ją paskendo triukšmingose panikos bangose, o jos kompanionas nesėkmingai mėgino ją nuraminti.

- Liaukitės, ponija, - aukštojo vyro balsas buvo griežtas, nepakenčiantis jokių prieštaravimų ir moteris akimirksniu nutilo - jos dėmesį patraukė rimtesnė nelaimė.

- Ša-šalta...

- Mama, mes bent jau gyvi, aš neabejoju, kad šis vyras tuoj viską sutvarkys. - Suaugęs jos sūnus pakėlė akis, kuriose žibėjo nuolančius maldavimas. Jis net nepamėgino atsikelti, liko gulėti rankomis apglėbęs motiną per pečius, stengdamasis nors kiek ją sušildyti. Karietos šonas buvo persikreipęs, ten, kur buvo durys, žiojėjo skylė.

- Jei truputį pakentėsite, pamėginsiu užtaisyti skylę.

Į lauk lipančio aukštojo vyriškio apsiaustą įsisuko vėjas. Dėl to, kad lūžo ašis, išsiropšti iš karietos buvo dar sunkiau. Kibus sniegas apglėbė jo figūrą, netrukus nebebuvo matyti ir tamsių plaukų, jie susiliejo su nakties tamsa. Ji

nejstengė atplėšti akių nuo jo profilio.

Priešais buvo gražiausias kada nors jos matytas vyras! Ši mintis tvojo it kūju – pasirodė be galo netikėta ir netgi kvaila.

Frankvelas Basingstokas irgi buvo dailus vyras, o pažiūrėkite, kur tai ją atvedė. Sunkiai nurijusi seiles Beatričė atsisuko į moterį, pasiraususi savo rankinėje ištraukė nosinaitę ir ištiesė pakeleivei.

– Kur išėjo tas vyras? Kodėl jis negrižta? – Moters balsas net virpėjo iš baimės. Ji paėmė nosinaitę ir triukšmingai išsišnypštė nosį, beprasiveržiančią isteriją pažabojo tik suvokimas, kad jų visų gyvybė priklauso nuo žmogaus, kuris ką tik išėjo ieškoti dingusių durelių. Oro temperatūra ir toliau krito, darėsi vis sunkiau kvėpuoti. Viešpatie, kaip turi jaustis žmogus, plakamas sniego, talžomas ledinio vėjo, slidinėjantis ant kelio visiškoje tamsoje?

Gal jis jau negyvas, o gal įtemptai klausosi tikėdamasis išgirsti balsą, kviečiantį jį sugrižti iš balto mirties glėbio? Gal tuo metu, kai jie ramiai čia sėdi, jis, iš paskutiniųjų stengdamasis juos išgelbėti, jau išleido paskutinį kvapą?

Niršdama dėl įsisiautėjusios vaizduotės ir priverstinio nejudrumo Beatričė taip susisupo į

apsiaustą, kad buvo matyti tik akys, ir išlipo nusiteikusi padėti.

Vyras stovėjo vos už dešimties jardų ir stengėsi išlaisvinti vadeliotoją, rūpestingai prilaidydamas jam galvą. Jis buvo be pirštinių, o apsiaustu, kurį vilkėjo lipdamas iš karietos, užklojo sužeistąjį, norėdamas suteikti jam nors kiek šilumos šioje šalčio karalystėje. Pats liko tik su plonyčiais marškiniais, kurie vargiai saugojo nuo šlapdribos.

- Gal galėčiau padėti?! - sušuko ji, tačiau žodžius nusinešė siautėjantis vėjas, bet vyras pasisuko ir jūdvių žvilgsniai susitiko.

- Grįžkite atgal. Jūs sušalsite.

Beatričė matė, koks jis stiprus, kai pakėlė ant rankų vadeliotoją ir žengė link jos. Ieškodama užuovėjos ji grįžo į karietą ir pasisuko norėdama jam pagelbėti.

- Čia nėra vietos, - suburbėjo pagyvenusi dama ir nė nekrustelėjo, tada Beatričė numetė savo rankinę nuo sėdynės ir pritūpė. Kai prakalbo, tamsoje buvo matyti jai iš burnos virstantys balti garo kamuoliukai.

- Sere, guldykite jį čia.

Aukštasis vyras atsargiai nuleido savo nešulį ant sėdynės, bet pats neketino grįžti vidun.

- Prižiūrėkite jį! - sušuko ir pranyko tamsoje, kiti daugiau nepratarė nė žodžio.

Vienas vyras buvo žuvęs, kitas - sužeistas, pagyvenusi moteris apimta isterijos, o iš jos sūnaus - jokios naudos. Galvodama apie susidariusią padėtį Beatričė negalvojo nei apie savo, nei apie aukštojo nepažįstamo vyriškio sužeidimus, tačiau jam stovint prie pat durų pastebėjo kraują jam prie akies, kuris nuvarvėjo per skruostą ir sutepė baltus marškinius.

Atkreipė dėmesį, kad jis labai daug dirba rankomis, tai atrodė kažkaip neįprasta. Pirštais perbraukė negyvam vyrui per skruostą, apčiuopinėjo šalia jos gulinčio vadeliotojo rankas ir kojas, lyg tikrintų, ar kaulai sveiki, rankomis mėgino pajusti iškvėpiamo oro dvelksmą, odos skleidžiamą šilumą.

Prisiminusi, kaip vos atsipeikėjusi pajuto sau ant kaklo jo pirštus, čiuopiančius pulsą, Beatričė iškaito. O kad jie būtų nukeliavę žemiau - ji net apsvaigo užplūdus nepažįstamiems troškimams...

Tokios svajos neabejotinai kilo dėl sukrėtimo. Beatričė, dvidešimt aštuonerių metų našlė, nebūtų drįsusi net svajoti apie kitą vyrą. Nieku gyvu. Dvylika metų tikro pragaro atgrasė ją nuo tokių minčių.

Pagyvenusios ponios ir jos sūnaus veiksmai sugrąžino Beatričę į tikrovę – porelė kėsinosi išvynioti vadeliotoją iš apsiausto ir užsikloti juo patys. Tvirtai uždėjusi ranką ant drabužio Beatričė tarė:

- Nemanau, kad vyriškis, atidavęs šį apsiaustą, pritartų jūsų ketinimams.

- Jis viso labo tik vadeliotojas... – pradėjo jaunuolis, tarsi nuo socialinės padėties priklausytų, kada kam laikas mirti, bet tuoj nutilo taip ir neužbaigęs sakinio, nes pasirodė tamsoje pranykęs nepažįstamasis.

- Ša-lin! – balsas virpėjo šaltyje praleidus ketvirtį valandos, bet rankose jis laikė duris.

Įsiropštęs vidun įstatė jas į vietą. Tiesa, šonuose žiojėjo nemenki plyšiai, bet taip vis vien buvo daug geriau nei prieš akimirką.

Ištirpęs sniegas vandens karoliukais ritosi jo veidu, marškiniai, prilipę prie tvirto kūno, išryškino kiekvieną raumenuką. Šis vyras buvo pripratęs dirbti ir sportuoti. Beatričė ištraukė iš savo krepšio drobulę ir įdavė jam sučiupusi už rankos – nepažįstamajam nusišypsojus kariatos prietemoje žybtelėjo baltų dantų eilė, jūdviejų pirštai susilietė ir kūnus supurtė drobulys.

Jos dievinamų knygų pasaulis akimirksniu priartėjo: Romeo ir Džuljeta, Dafnis ir Chlojė – tai tik keli pasakojimai apie senovės įsimylėjėlius, kurių aistra ji taip žavėjosi.

Deja, pati jos niekada nepatyrė.

Niekuo neišsiskiriantis jos veidas tikrai nepatrauktų dėmesio tokio vyro kaip šis. Vyro, kuris pasisukęs į vadeliotoją dabar atidžiai skaičiavo jo pulso tvinksnius.

– Esate tai daręs ir anksčiau, tiesa? – Beatričė nudžiugo išgirdusi, koks ramus jos balsas. Pasirodė esanti nuovoki.

– Daugybę kartų, – pasigirdo atsakymas, vyras nusibraukė į akis lendančią plaukų sruogą. Šie buvo ilgi, gerokai ilgesni nei įprasta vyrams. Jo šypsena buvo arogantiška – taip šypsoji vyrai, puikiai žinantys, kaip jie patinka moterims. Visoms. Žinoma, vienai jų jis buvo pats gražiausias.

Nukreipusi akis į šalį Beatričė keiksnojo savo spurdančią širdį.

– Kaip manote, ar mus kas nors suras?

Dar vienas klausimas. Šįkart skirtas visiems karietoje.

– Niekas, – iškart atsiliepė pagyvenusios ponios sūnus. – Niekas nepasirodys iki ryto, o iki

to laiko mama jau bus...

- Negyva... negyvai sušalusi, - užbaigė motina jo mintį.

- Jeigu susiglaustume, ilgiau išlaikytume šilumą. Taip prateptume dar kelias valandas, - nepažįstamojo balse buvo girdėti nekantrumo gaidelės, jo racionalumą pirmą kartą sudrumstė emocijos atspalvis.

- O kas paskui? - jaunuolio balsas suvirpėjo.

- Jeigu iki vidurnakčio niekas nepasirodys, sėsiu ant arklio ir nujosiu į Brentvudą.

- Iki ten - valanda kelio, o dar toks oras... - pertraukė jį Beatričė, bet tuoj nutilo.

- Todėl reikia tikėtis, kad šiuo keliu dar kas nors keliaus, - atšovė jis ir išsitraukė iš kišenės sidabrinę gertuvę. Nugėręs gerą gurkšnij nušluostė kakliuką ir ištiesė Beatričei. - Kad sušiltumėte, - paaiškino. - Gurkštelėjusi perduokite kitiems.

Ji buvo iš tų moterų, kurios itin retai ragauja alkoholio, tačiau pakluso. Skystis nudegino gerklę ir kūnu tuojau pat pasklido šiluma. Pagyvenusi dama ir jos sūnus gėrimo atsisakė. Nežinodama, ką daryti, Beatričė ištiesė gertuvę šalia jos susigūžusiam nepažįstamajam....